

Уви, младитѣ учители останаха съ шегитѣ си, а Петъръ — съ прѣстъ въ уста: по „Бегово бранище“ открихме (изъ поройнитѣ долища) много орудени камъни, но не намѣрихме никжде каква да било скала. А откъснато намѣренитѣ орудени камъни нищо не говорятъ.

— Млади хора, миналото лѣто азъ попаднахъ въ Горня Баня и въ Банки (села при желѣзница и до самата София) на множество богато орудени съ медъ камъни. Минното дружество „Плакалница“ доведе старъ специалистъ отъ Парижъ, да огледа мѣстността. Развеждахъ лично азъ човѣка. И чухъ признанието му: откриването на рудни находища не е било още наука! Отдѣлнитѣ орудени камъни само подсещали, че има въ дадената мѣстность рудни жили. Кжде ще сж, обаче, тѣкмо тѣзи жили, — това никой не можелъ да опредѣли. Откриването на такива е било игра на случайността.

ХІ.

Слънцето дави Столова планина въ злато.

— Да оставимъ, Петре, „златото“, а да продължимъ своята географий: води ме сега по цѣлия районъ на „Варницитѣ“.

Петъръ е съгласенъ. Съ първитѣ ни още стѣпки, обаче, подъ селото (на изтокъ) попаднахме на сгурия. Мѣстото се нарича „Селището“. Въ родопитѣ така се наричатъ малкитѣ работнически поселища при рудницитѣ. Но Петъръ дига кжсъ сгурия и отсича: